

SOÓS ZOLTÁN

Bökversnapló

1985-1995

BUDAPEST

Z-füzetek/72

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

**Készült az
A & A MŰVÉSZET ÉS REKLÁM KFT.
Támogatásával**

© Soós Zoltán

SZÉLLEL SZEMBEN PISÁLTAM ÉLETEMBEN.
RÖHÖGÖTT, AKI SZÉLNEK HÁTTAL ÉL.
MI VOLT A HASZNA?

JÓT GYÜRKÖZTÜNK

RETTEEN:
ÉN BÍROM – S NÉHA ELFÁRAD A SZÉL...

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

1985-1995

SZÉLLEL SZEMBEN PISÁLTAM ÉLETEMBEN.
RÖHÖGÖTT, AKI SZÉLNEK HÁTTAL ÉL.
MI VOLT A HASZNA?

JÓT GYÜRKÖZTÜNK

RETTEEN:
ÉN BÍROM – S NÉHA ELFÁRAD A SZÉL...

1985

Július 6. szombat

Itt állok ötven évesen
gyerekem kinőtt cipőjében,
síríg becsapva.

Azt lesem,
mint foszlik szét rejtelmesen
kamasz-álmom: a *Marxi Éden*.

Július 28. vasárnap

A párttitkár kilép a pártból.
A rendőr beáll betörőnek.
Panamáznak bírák, ügyészek.
Naccsám! Lehet, hogy EGYEDÜL ÉN
VETTEM KOMOLYAN
AZ EGÉSZET?!

Augusztus 20. kedd

Butik butikkal kartellt alkot.
Nem le-, de felmennek az árak.
Biztonságról nyávog a tévé.
Az ajtón nem férnek a záruk.
Becsapnak boltban, hivatalban.
Zsongítanak a zagyva hanták.
„Újtípusú emberek” helyett:
újtípusú betörőbandák!

Augusztus 26. hétfő

Üres az ól. Lám, kiengedte
bélpoklos disznait a gazda,
hívén: azok majd, mint a gyermek,
peckesen körbemenetelnek.
A karikás: szegre akasztva!
Ám a konda a veteményest
célozza, ha szabad vadulni,
s ahelyt, hogy két csülökre állva
megcsodálná: elkezdi túrni,
taposni, vágni, kiforgatni!
Amit talál: csámcsogva falja,

Míg várom példás büntetésemet,
naiv lelkem, bős buzgalmam ledermedt.
Nagy az én bűnöm – verje meg az isten! –:
tenni próbáltam, mert hittem, elhittem

az alkoholizmus elleni küzdelmet!

Október 30. szerda

Nacساسasszony! Jön ám a kölcsön!
Adják az urak, hogy elköltsem!
Úszik a bankó, fut a bánat:
Gög idomítja nagyá pofámat!
Ha megszorulok s kölcsönzöm rugdal?
Sebaj: lyukakat tömök be lukkal!
Ha szirre-szarra elfolyt a pénzem?
Mindenki hibás!

Csak én nem!

December 25. szerda

Vadásztanyákban négykézláb okádó,
sofőrjét oldalba fosó piás
góré gügyög, NEKEM, volt elvonósnak,
hogy *mily gyönyör a kulturált ivás!*

1986

Január 1. szerda

Átverték, tisztelettel:
vénisten, eszme, ember!
Fejemre ólomseggel

csücsül az ős közöny,
míg jobbra-balra sújtva
(ha észre nem – de súlyra)
SZABÓDEZSŐSÖDÖM!

(Aki – köztudott talán –
éhenhalt 45 telén.)

Február 13. csütörtök

Akár divatos énekes-zenés-
koldusaid, úgy illesz Európa
kétes hírű aluljáróiban
könnyű pénzekre vadászó hazám!
Kaján képű, dörzsölt kapitalisták
állnak körül brávózva, bólogatva.
Úgy teszel, mintha ismernéd a kottát,
ők úgy tesznek, hogy mennyei zene
ez a fertelmes cincogás, nyiszorgás.
Aztán futó taps, s elmenőben még
– összekacsintva – aprópénzt hajítanak
elbizakodott nagyböngőtökodba...
Fals az egész? Gyűlnek a garasok!

Április 11. péntek

Közpénzekből magánkodik a LÍRA,
mely „mélyen-mély”, „transzcendens”, „pesszimista”
s olyan „komplex”, hogy az már ájulat!
Tíz-húsz zseni egymás művének tapsol:
míg a normális olvasó magasról
„lenézi” fennkölt mélylírájukat.

Április 30. szerda

„PEPSZI ÉRZÉS” – és vak-vezet-
világtalant-érzés: de ezt
elfedi csendben a csalétek:
Gazdagodj!

Magánvagyonodhoz
szegényednek már a *cselédek!*

Június 30. hétfő

Napocska, ne süss melegen!
Idegesít a jó idő,
a túl szabályos évszak, a
vetés, ha csak *simán* kinő.
Az elvhű természet makacs-
ságára mérgem is kihajt:
az ősznépi zárszámadás
során mi lesz a kifogás?
Kit-mit tudunk okolni majd?

Július 6. vasárnap

Ügy vagyok én már, kishaccsám, a szesszel,
mint leskelődő vén kukkos a szexszel!
Víg dáridókba csöppenve: szemem,
orrom felajzva minden új piára,
s nyögve, zihálva:
nézem! szagolom! – és *emlékezem*.

Július 28. hétfő

Kishaccsám! Kegyed
látnoki egyed.
Lám, kitalálta:
e rendszert csepülni
– azt képzelem – csak nekem van jogom.
Ha más teszi ezt:
felháborodom!

Szeptember 8. hétfő

„Vállalkozóké a jövő!” – kacagta
a – volt marxista – butikos, a miniszter
sógorkája s beszállt a „mercibe”.
– Szerintem, sajnos, másé a jövő:
a „tantalusz-szituáció” érett
örületéé: mikor a szegények,
a szerények, a kalmárságra-bambák,
a csakazértis-tisztességesek
s csalni-buták felkelnek a harácsolt

vagyon ellen s nem lesz már szigorú
pártfegyelem, eszme, mi jó mederbe
terelné őket, csak a bestiális,
kérlelhetetlen gyilkolási düh!

December 23. kedd

(Haza)

Eladtuk érte az apánkat!
O, a bamba ribanca, csalfa
kurva: újfent urak cselédje!
Édes haza, proletár-ország?
Nézzétek már, hogyan riszál, hogy
pipiskedik, kacsingat, selypeg!
Vedlő ölét hogy mutogatná!
Kínálgatja fogatlan száját
urak valuta-garasáért!

Hogy tündökölt, mint ifjú asszony!
Ma: kiszolgáltatott vén csajhos!

Stricijei, az arany-smuklcal
ékesített selyemfiúk – bár
titokban még – már azt kotyogják
„ne add tovább!” –, hogy kozmikus vicc,
világ-átverés, véres tréfa
volt csak e vörös lakodalmas!
– Stricijei fűtik a mozdonyt.
Valahol valakik nyüzsögnek.
Hallom: vijjogó köszörűkkel
csókolóznak a böllérbicskák.
Kötélhurkok szappanozódnak.
Kivégzőosztatok gyakorló
cél tábláján: csillagos mellkas.
Stricijei fűtik a mozdonyt.
A vagonok szajréval telve.
Ha jön a zúr: megadott jelre
röhögve tova-zakatolnak.
Csitítgató füttyüket majd el-
fojtják a közelgő lövések.
– – – Bámulunk a vonat után, mint
század-előn a „börzekések”.

December 31. szerda

Véres közgazdász pogromokkal

rémisztenek álmaid! Okkal,
hogy orcád bánatban fürösszed:
míg cicomás országod régen
nyugati bankok farzsebében
szagolja a bűdöset!

1987

Subah-év

azaz a Szerző, 1987 elején – vénségére – nagy-nagy szerelembe esett, s felkavaró élményeitől ösztönözve, SUBAH álnéven, egy „pornográf” trilógia megírásába bonyolódott. Mivel hosszú éveken keresztül nem látott tovább szeretője köldökénél, a bökverseket bűnös módon elhanyagolta, illetve, bökött-bökött Ő, csak másképpen...

Március 14. szombat

(Részlet a MÁRTA címűámuló „pornográfiából”)

Márta drága puncija bundás
– bozontos-bundás menedékem;
szinte serceg, szikrázik, lángol,
mikorkefélem.

Márta bundás puncija áldott
ajándékom, hét éves álmom,
ívben feszül, zokog a kedves,
amikor hágom.

Márta puncija mézescsészém!
Belecsókolva: nincs határa
gyönyörünknek, Tejútig szárnyal!
S ajkában öreg *furuglámmal*
viháncol, Márta.

1988

Subah-év

Február 1. péntek

(Részlet a MÁRTA című ámuló „pornográfiából”)

Ha mindenből elég volt, Mártám,
ha tudod: packáznak veled,
s dörzsölt gengek veszik hülyére
ezt a megfáradt nemzetet;
ha végképp magad sem tudod már,
hogymit szabad, mit nem lehet:
helyezd lágyan a tenyerembe
csábos kis hegyes seggedet!
Aztán karolj, takarj be, mássz rám,
csillogón-fekete öled
delejes bolyhos pomponával
csiklandozd végig bőrömet,
s szeméremajkaddal csitíts, ha
átkozódni készül a szám!
– Te fogadj be, ha már csak gátol,
ha eltaszít-vadít magától
megszédült ringyócska hazám!

1989

Subah-év

Március 30. csütörtök

(Részlet a MÁRTA, FOLYTASSUK című szerelmes „pornográfiából”)

Amíg a rendszert baszogattam „harcos”
írásaimmal: felkopott az állam!

Mióta veled mórázok, szerelmem:
magas adókat von tőlem az *Állam!*

1990

Subah-év

Április 11. szerda

(Részlet a MÁRTA LELÉPETT című féltékeny „pornográfiából”)

Győztes combod V-betűje tövében
dugattyúzó pucér seggem felett
elzúgtak a vértelen forradalmak!
Első dugásunk idejében élt még
Kadarom Jánosom, jó talpnyalói
gyűrűjében szuszmákolva, hisz régen
fogalma sem volt: hány hét a világ.
Még emlékszem: valami suta, ósdi
szövegeket motyogott a türelmes
tévében, mikor elegendő lett. Viszlát!
Polip-ajkú öledre bukva, nyelvem
fürdetve benned végleg elmerültem.

Kirekesztődött a lökött világ.

Bujálkodásunk szüneteiben
– míg mellbimbódat pengettem szelíden –
hallottuk, hogy valami *párt-paláver*
keverte meg a kedélyeket. Aztán
rendeztek két cicomás temetést is:
akkoriban fedeztük fel: a forgó
fotelben milyen nagyszerű kefélni!

Tompítani gyönyöröd hangjait:
háttér-ricsajként mindig szólt a tévé.
Oldalt heverve, hátadhoz tapadva
farkaltalak, igyekvő ujjaimmal
hasad felől külön gyomrozva puncid –,
mikor lihegő jajdulásaid
szünetében fülemhez ért a hír, hogy
bontják a híres Berliini Falat!

Más este meg elém guggolva szoptál,
miközben boldog sípcsontom kemény
lejtőjén le-fel szánkózott mohón
tüzelő, síkos, lankadatlan mindzsód –
ekkor láttam (fél szemmel): *északi*
testvéreink mozgólódása győzött,
s egy drámaíró lett az elnökük!

A Nagy Román Nép Csúcshevületét is
profán módon észleltem csak: öled
pagonyából emeltem fejem éppen,
(levegőt venni), mikor felfedeztem
az állandónak tűnő „nagy-totált”.
Töprengtem, mi az: *dák passiójáték?*
pártiskolai csoportkép? – hiszen
a képernyőn, a távolba tekintő
– vasalt zászlók s vasalt egyenruhák
előtt ülő – alakok ezt sugallták...
hát újra kezdtem a „bólogatást”.

Dugattyúzó pucér seggem felett
elszálltak a kedélyes forradalmak!
S most, hogy elmentél s más ágyán cicázva,
nevet cserélve itt hagytál a szarban
(akár pártod a „proletariátust”!)
mint ki hosszú amnéziából eszmél,
megriadva látom: a semmi szélén
imbolyog az ország! Hát részrehajlás
nélkül, „csökkent” pártonkívüliként
rémüldezhettek kedvemre, avagy
röhöghetek a totyakos protézis-

csattogtató elnökökön s briganti
kinézetű más vezéreken – s közben
agyamban mind makacsabbul *Ady*
kuruc sorai ismétlődnek egyre:
„...Nagy ez a sötétség,
Felgyújtottuk a világot
S nem látunk egy lépést.”

Október 23. kedd

Az *Új Osztály*, míg bolsevik trikókban
flangált minap: most nagy átváltozóban!
Színt cserélnek a tahó kiskirályok!
A feltört bugris új kottára károg:
tőkést majmol! Figyeld csak a pimaszt!
– Számon kérni a becsapott inas
s a janicsárrá lett kiskamasz álmát:
ideje lesz, hogy *benyújtsam a számlát!*

December 20. csütörtök

Vagyok, mint rég: magyar ajkú
szabadelvű szabad hajdú.
Tömjénszagtól hányó, cifra
feszületnek: kálvinista.
Csillagok közt az ötágút
kedveltem, ám – az elárult.
– Ismét folytatom a nótát,
hisz tegnapi idióták
helyén már itt dül, dobog vad
lármával az új baromhad!

1991

Február 10. vasárnap

Tanarak, írók, papok és profok,
csúcsmék, hogy a nép már ámolyog:
ilyen kis helyen hogy fér ennyi ész?!
– Minél több *doktor* ül a Cifraházban,
annál pitibbnek tűnik az egész.

Február 15. péntek

(Álom)
Almomban egy Nagy Nemzeti
Kerekasztalt láttam, melynek
lapja felett hatalomra-
éhes pofák feleselnek.
Ám *alatta* más az ábra:
puszipajtás valamennyi.
Osztozkodnak: a hazából
ki miként fog részesedni.
„Ti lesztek a janik, Józsi,
mi meg csendben *berosálunk*,
átkozhattok, bolsizhattok,
de a Tőke marad nálunk!”
– Álombéli hangjuk diszkrét:
mennyi konc jut kinek-kinek.
S alkusznak a pártrohasztók
s a mohó népnemzetieic.

Március 30. szombat

Bazár. Betörök. Rablók a körúton.
Zsebesek. Kurvák. Cigánymaffiák.
Már-már pofádba lépő fekete-
barna-sárga seftelők-valutázók.
Korrupt kiberek. Idétlen rendőrök.
Plakát-kloáka. Járdatorlaszok.
Kéregető koldusok s kulturális
intézmények. Döglődő oktatás.
Mocskos mozikban idióta filmek.
Ocskapiaccá züllött aluljárók.
Politikusok csaló pereputtyát
óvó-leplező hivatalnokok.
Hivalgó porschés senkik. Gyerek helyett
hizlalt kutyák szarával kicifrázott
utcák, terek, s jaj, satöbbi, satöbbi...
Cidriző lakók, ha kihunyt a fény.

Július 12. péntek

Elszakadván a régi nagy valagtól,
kedves koszorús szerzőim egy cseppet
betojtak! Ám, hogy elszenderült *János*:
hipp-hopp, meglelték az új, tulipános,
MA MEG szabódó állampárti segget!

Augusztus 3. szombat

Már megint az a kis nyafogva-nyálás
tévés! Hogy hinti a hazug rizsát!
A szerbek *mocskos csetnikek*, de édes,
hős rendőrök a horvát usztasák.

Augusztus 17. szombat

(*Páparádé*)
Édesistenkém! De boldog vagyok!
Egész valóm egy nagy örömkialtás!
Kit érdekel, hogy nincs meló, remény?
Kit érdekel, ha van pápai áldás!!!

Augusztus 18. vasárnap

Mutogatják a szelíd öregembert,
s az mosolyog boldog-boldogtalanra.
Mi ez a cifra pompa? Lelki kényszer?
Túllihegés? Játék a közös pénzzel?
Vagy csak simán: pápista propaganda?

Augusztus 20. kedd

Riadtan nézem összecsukható
esernyőmet, e meghitt ócska bárkát;
hisz most hallom a belügyi vezértől:
a Hősök tere bármely szegletéből
LELŐHETNÉM VELE
a pápát!

*

A *kalitkák* nagy randevúja tetszett,
nem a mise s a bódító csicsa:
ahogy az acél *majomketrecek*
elé bekúszott, bekegyeskedett
a golyóálló üveg-*kutrica*.

*

Cicoma! Méreg-drága cicoma!
A Hősök terén tömjén szaga száll, mint
paszuly-ihlette papi fing! A lelkem
kacag. Kezdem isteníteni Kálvint!

Augusztus 21. szerda

Kuncog a kaján szemtanú:
„Ha nincs
köztünk a derűs nyugalmat sugárzó,
tündéri pápa: bizony, szörnyű cidri
veti szét a Cifraház kupoláját
a *janajevi* három nap alatt!”

Október 23. szerda

Hogy vagyok – kérded – szemlélve e buzgón
balkánosodó hazát. – Ver a bánat:
(vajh, kitől idézek?)
„Nem tudok
annyit enni, hogy eleget okádjak!”

Október 24. csütörtök

Tévedés? Ábrándok vége?
Sunyi urak cselvetése,
hogy „független révbe” érve
ötvenhatod öröksége
mindösszesen ennyi:
piros-fehér-zöld mezőben
a nagy kerek semmi?!

November 10. vasárnap

„Szent Pesti Srácok?”

Szegény kis pulyák!

Kaland-imádó kisöcsém, kiknek
fegyvert osztott a *magtalan, a meddő*,
(s a rongy szülő, ki féltett csemetéjét
elzárta, míg más kölykét halni küldte!)
s rohant a kamasz, hiszen IGAZI
fegyver dörgött kezében, IGAZI
gránáttól szállt a húscafát, s milyen
furán égtek a benzinespalackkal
megdobott tankok tornyában a hullák...
IGAZI volt a HARC és SZENT, hiszen
távoli, párnás stúdiószobákból
s más biztos helyről IGAZI felnőttek
biztatták őket: hajrá, tartsatok ki,
megyünk...

míg végül iszonyatos péppé
tiporta őket a lánctalp, szitává
löve itatták a kanálist, bőszyt
pufajkás verte veséjüket, felnőtt
börtönökben „érlelődtek”, hogy aztán
– ama szocialista humanizmus
dicsőségére – kiskorú nyakukra
rémült kötelet csomózzon a hóhér!

A „fegyverosztók” többnyire megúszták.
Élve maradtak, leléceltek, itthon
nyútták a rendszert, voltak, akik „falból”
főnökök lettek, suttymban vagyont
gyűjtöttek s közben folyvást ellenálltak,
bizony. Bizony! Sokan, ma, honatyák.

November 30. szombat

FORRADALOM! Ha-ha! Forradalom?
Bősz állampártod tréfás végzete:
olyan svunggal rohant vesztébe – ÖNKÉNT!
hogy térdig-lógó-nyelvű, bábeli
ellenzéke *még ma sem érte be!*

December 6. péntek

(Üzenet)

Ó, ti, kik a KISZ már puha (sőt: fonnyadt)
emlőin nőtetek fel, minapi
„rajongóim”, a francba, merre jártok?
A mucsai sakál-kapitalizmus
mely pástjain gyümölcsötzetitek
marxizmusunk valaha *KISZ-szerűvé*
magyarított lózungjait...

HOGYAN?

Azt üzenitek, jobb, ha kussolok
s nem köpök bele lépten-nyomon csárdás
demokráciánk levesébe, mert
nem eltiltás lesz – mint rég – a jutalmam:
bézbólütős fiúk (fiaiatok?)
vernek egykedvűn nyomorékká!

Húha!

Bemajréztam, hisz megtehetitek!
Elnökök vagytok, bankigazgatók,
spekulánsok, sunyi menedzserek.
(Az aranykezű lakatos fater
úri löncsökön bankárivadékká
avanzsál süket dumátokban, s lám-lám,
szabódó, szerény, fájós derekú
muterotok meg grófleányként kezdte
mártíromságát a múltban ...)

URAK!

Óhajotok parancs számomra! (így
szolid szándékom is valóra válhat.)
Balga álmom – ha befogom a szám –:
tán kapok helyet birodalmatokban.
Egy szerény állást. Húsz könyvvel mögöttem:
lehetnék kevély kézbesítő, néma
bizalmi altiszt, alázatos portás,
vén kifutófiú, mogorva fűtő,
s talán – ó, kímélj szédítő magasság! –
Istenem! Atyám!:

Biztonsági ör!

December 29. vasárnap

Nemzetesasszony! Nagy bajban vagyok!
Most, hogy minapi kis nullákból – hipp-hopp! –
nagyurak lettek s velük párban számos
„bolsi” főfejsze tókéssé avanzsált
(„Éljen a szent kapitalizmus!”) – szóval,
most, a Vértelen (mi több!) Nemzeti
Nagy Gatyaváltás idején húséges
hülyeségem megint bajba kever!
Képzelve:

én, kit hajdan ama első

úttörőtábor meghitt melegéből
egy cserkészsnóta dacos és magányos
kántálásáért zavartak haza,
MOST viszkető markomban utcakővel
váltig csak az Internacionálét
énekelném a Parlament előtt!

1992

Január 20. hétfő

Verjétek szét a nagyüzemeket!
Daraboljátok sufnikká a gyárat!
Utcára minden izgága melóssal!
A parasztokat hülyítsétek vissza
mezsgye-karámok biztos börtönébe!
Nehogy veszélyes közösségben élve
szervezkedni kezdjen a proli újra,
s feldühödve a pokolba zavarja
Mindre választott új urait: azt a
pár száz szellemi semmirekellőt, vad
műparasztot, paragrafus-huszárt!

Február 17. hétfő

Fura dolog a kisebbségi érzés.
– A harcias főfejsze addig-addig
magyarázza, hogy őt *mucsainak*
tartja a bűnös sajtó, míg a végén
TÉNYLEG MUCSAI lesz szegény feje.

Február 20. péntek

Ki a barát? Ki az ellen?
Mocsok feszül mocsok ellen.
EZ politikai szintér?
Gyepmestert átkoz a sintér.
Míg taposnak egymás fején:
semmi jövő, semmi remény!
Csak a harc, hogy teret nyerjen
bandájuk e kloákában,
e többpárti gennytengerben.

Március 15. vasárnap

Ó, „SZABADSÁG”-szó sikamlós
sikered akaszd meg!
Oly szapora lettél, mint a
suhancnál a „bazdmeg!”
Ha kell, ha nem, téged hadar
az újmódi „káder”;
„MAGYAR!” s „SZABAD!” bögi: s lángész
lesz a pitiáner.
„KENYER” helyett váltig csak a
„SZABAD” szót habogja,
s szabad polgár szabadon jut
szabad koldusbotra!

Április 4. szombat

(*Honatyák*)
Győzelmes ujjongás kergetőzik
szemükben a pokoli rettegéssel,
hogy feldörög a szózat:
„Uraim!
Pünkösd elmúlt! A királyi palástot,
koronát és minden más *cugehört*
beszolgáltatni szíveskedjenek
s készüljenek az elszámoltatásra!”

Április 6. hétfő

Mágnes-kapu, pincekulcsra
vijjogó detektor.
Rémült-szemű kormányőrök
háta megett dekkol

ez a büszke, mert szabadon
megválasztott kormány.
(Pedig már nem csillag gögöl
a Parlament tornyán!)
így lapul a Tisztelt Ház is.
Mármost: akik félnek,
vajh, miféle bátorítást
nyújthatnak a népnek?
Vagy nem *igaz* az egész, csak
illegitim s talmi?
Nem kéne a választóktól
ennyire betojni.

Április 14. kedd

Négyen voltunk a liftben. „Négy biboldó!”
– mondtam kishíján, látva a vigyorgó
tükörben: kopasz fejünk hogy ragyog,
orrunk íve minő hasonló, kényes
arcunk tüskés, őszes szakállal ékes,
semmi különbség ...

Csak én szebb vagyok!

Május 8. péntek

(*Pfuj!*) Nem irigylem a katolikus ifjak
szex-elhárító osztagait!

Roppant
kínos lehet, sőt, *mélyen megalázó*,
hogy míg a „rút” utcai aktplakátok
lemázolhatók, s „disznókönyv”, kazetta,
újság kacagva betiltható – addig
éjjelente sátáni parabola
antennák lesik a mennyboltot, míglen
megnyílnak az ég *csatornái* s ömlik,
árad a szex!

Dús didik, tomporok
megkísértő dimb-dombjain, parázna
fanszörzetekben helytelenkedik
a vétkező szem! Atyám! S azután
csak dugnak ...

DUGNAK! Pfuj! Büntetlenül!

Május 11. hétfő

Igen. Jól látod: „BIZTONSÁGI ŐR”.
(S kifutó, portás, szolga – ami köll
e buliban.)

Hé! Elállt a szavad?
Csak *jelenlétem* adtam el, barátom.
Elvem, humorom, *szellemem*: SZABAD!

Június 7. vasárnap

Kapkodás. Nyomor. Bánat. Nincs remény.
Mazsola-nép, kit új hülyék aszalnak.
Miféle az, ki „megdöntvén a ROSSZt”,
a régi helyett még rosszabbat oszt?!
– Nagy pofont adtak az urak a szarnak!

Június 25. csütörtök

(*Süketelés*)
Kerül egy-két régi, süket
haver, mert más *pályán* üget.
Tettük példa, tettük tünet.
Kormánypárti a lelkület:
ez emeli a becsüket!
Gőg dagasztja kebelüket.
– Félnek, még meglessem *üket*:
hogyan forgatják köpenyüket.

Augusztus 20. csütörtök

Heinrich Heine HITVITÁja
skandalódik bennem újra:
miként „küzdött” Toledóban
fráter Jósé s rabbi Juda.
„Melyik isten a valódi?
Ki az igaz? Ki a Sátán?”
Mai дума – Cifraházunk
párviadalait látván.
A mocsok is hasonló, mit
bili-szám egymásra hánynak.
(A „köznép” közönye szintügy...)
Kinek higgyek, melyik pártnak?

– Hogyan mondta Donna Blanka
királyné, berekesztendő?
„Melyik győzött? – nem tudom, de
szörnyen bűdös mind a kettő!”

Szeptember 20. vasárnap

Mi az a gyönyör, mely méltán felér
szesszel, zabával, istenadta kéjjel?
– Demagóg jogászokat püfölni hosszan,
kézhez-simuló, népi kapanyéllal!

December 8. kedd

Irgalmasisten! Öcsi! Ezek FÉLNEK!
Miként a gyáva fütyül a sötétben:
azért e vad, agresszív ordibálás,
hogy elkendőzze rettegésüket?!

1993

Január 2. szombat

Tegnap zengő *Bunkócska*. Ma:
Boldogasszony Anyánk-ének.
Tegnap bigott „bolsevisták”,
ma: agresszív keresztények.
Valamennyi piti zsarnok
helyét nálunk megtalálja.
Ámen. A bolsi *kulából*
átléptünk a szent kakába!

Január 20. szerda

Jajanyám! Ennyi olcsó, logikátlan,
idióta akciófilmet! Lassan
kolhoz-drámák „katarziséra” vágyunk:
miként győzi le krumplikapálásban
a 120 kilós tündéri Natalja
a tisztaszestől elhülyült Ivánt.

Január 30. szombat

Midőn a Nagy Véres Veres Mumus
önkéntesen saját nyakára lépett:
egymás torkának estenek legott
a testvéri megbonthatatlanok,
a hős, hangja-nagy inci-finci népek!
És sápiózik a Művelt Világ,
a NYUGAT, hogy az okot nem találja.
Pedig van ok a gyilkolásra, hisz
vért kíván, hogyha *a szomszédnak is*
a fenéke van lent és fent a szája!
– Jaj, dideregve nézem a jövőt!
Hogy Rend, Kussolás legyen, meglehet:
a tehetetlen, tesze-tosza Tőke
még visszasírja Gyagya Brezsnyevet!

Február 24. szerda

Én megértem bölcs kormányunk begörcsölt
izgágaságát. Rettentő zsenánt,
hogy MOST, amikor szétrúgtuk a múltat
(szemétre vágva azt is, ami jó) s bösz
vakogással pitizünk a legújabb
külgazdi nyegle füttyszavára, mert
vár ránk a Ház, az Európa Ház– hol
az úri szalon ölében Profit
nagyságos úr és Profit nacsasasszony
áldott kezét nyalhatjuk majd napestig ...
MOST NEM TÁRUL a kibaszott kapu!

A cselédlépcső alján álldogálunk.
Ha nem is kedvenc ebként, hanem kóbor
alkalmi kontárként lessük a grádics
magasát: mikor szól a szobalány, hogy
eljött végre a mi időnk ...

A konyha
nikkelezett sarkában üldögélve
bérünk mellé jár pár pohárka snapsz is,
ha kikotortuk keresztény kezünkkel
az úri szennytől eldugult klotyót.

Március 15. hétfő

Óh, fejlődés! Óh, demokrácia!
Rágondolni is iszonyat: a vad,
véres, vörös bolsi terrorban éjjel
mennyi-mennyi könnyelmű, kacarászó,
felelőtlen ember mászkált az utcán!
Nem restellt csak úgy bóklászni, sötét
ligetekben léhán smárolni, dugni!
– Mennyivel más ma!

Ha alkonyodik,
hazafiasán hazafut a polgár,
nem koptatja az aszfaltot, az utca
holdbéli táj, ha mozgás van, azok
betörők, kurvák, rablógyilkosok,
nem kell komolyan venni őket. (Őket
a rendőrség sem veszi komolyan.)
A MAGYAR POLGÁR ESTE OTTHON ÜL!
Páncéllemezzel s meghitt riasztókkal
bélelt ajtók mögött már megszokottan
kapcsolja be a tévét, s nézi, nézi:
a képernyőn mint úszik át pörögve
a nemzetiszín pesszárium-hármas,
Híradó indul: családiasán
dadogó bájos bemondók dicsérik
– joggal!!! – az okos, bölcs, mindenható
kormányt, majd jön az amerikai
éterien-művészi akciófilm!
– S ha robajt hall, ha bohó betörők
az épp üdülő szomszéd ajtaját
vágják szilánkká – mosolyogva bólínt:
„Nagy dolog ez a piacgazdaság,
ugye, szívem,

hisz van miért betörni!”

Április 4. vasárnap

„Ruszkai tankok tiporta, negyven évig
rabigában nyomorgó, drága, drága,
magyar, magyar népem, népem, haragvó

honfitársak! Most rám figyeljete!
Itt ha kell, ha nem: árvalányhajas
szent demokrácia lesz – kusti hátul,
most én pofázok, ércsük!? – akkor is, ha
valamennyien beledöglötök!”

Április 11. vasárnap

Meddig fogom siratni *gajrament*
jövönket e szép tulipános mában?
Míg nem szalad a gögös Parlament
s botos választók futnak a nyomában!

Június 2. szerda

„Demokrácia: annyi, mint nem félni?”
S mi van, ha épp a demokrácia
„szabadon” s „büszkén” megválasztott harsány
szószólóinál telt meg a gatya?!

Szeptember 2. csütörtök

„Ki ne rúgjátok! Még mártír lesz végül!”
– szólt a Piás, bár nem ez a reszortja.
Maradhatok hát
nyugdíjamig
szolga.

Szeptember 9. csütörtök

(*Kiáltás*)
Kiárúsított jövönkéért, *davaj-*
*gítár*terelte s „málenkij robotban”
kifosott lelkű apámért, rohadt
„ZSÁKUTCÁTOKBAN” elkúrt-elszelelt
ifjúságomért, hitemért,
– URAK! –
az orvul leszúrt állampárti-dög
kótyavetyére tálalt teteméből
nekem is jár egy penészes karaj!

Október 10. vasárnap

(124/1993/IX. 22. sz. kormányrendelet)

Hát ezek már a *csúzlitol* is félnek,
s *szalonnázómat* rettegik?!

Profán
főnökeik szét is kürtölték! Szégyen!
Ha zsarú lennék: égne a pofám!

December 10. szombat

Becsület? Húség? Közjóért csatázni?
Ma röhögtető lelki adomány.
A Hős hetente cserél hitet, eszmét.
S csak egy a jelszó: „MENNYI A DOHÁNY?”

December 12. vasárnap

(Tegnap átok)
„Rohadjon meg a vére!”
– Megrohadt!

Karácsony

Ha ilyen vadul harsog a „KERESZTÉNY”:
én pogányként is „KERESZTYÉN” vagyok.
Akár az ősök. A gályarabok.
– Ó, add, Uram: ne csak a rosszat lássam
e szenteskedő toporzékolásban,
ne képzelődjek napra-nap, – riadt
kézzel *nyolc centis* késem után nyúlva –,
hogy feszülettel vágnak fejbe *újra*
az *ipszilon* miatt!

Szilveszter

Egy kirúgott lemez-

lakatos „elemez”:
„Jól bebaszott nékem ez a rendszerváltás!
Se munkám, se pénzem! Mehetek a náthás
népi picsába! De előbb, keresztem:
imádott kormányom előre eresztem!”

1994

Január 10. hétfő

Ölik egymást a balkániak! Reggel-
délben-este-ébren-álmodban ömlik,
ömlik a hír, a BORZALOM – s makacs
közöny-réteg rakódik rá szivedre:

- Első hónapok: Istenem! Szegények! ...
- Egy év után: Te érted ezt a csürhét?...
- Mára virradva: Ölik? Jól teszik! ...

Március 11. péntek

Kiengedték ama göthös,
magyarkodó, mocskos szájú,
vén szellemet a palackból.
(Kiengedték?: Egy nagy frászt! Ki-
piszkálták! Kiimádkozták!
Kecsegtetve-kábítva ki-
könyörögték-csalták!)

S most, hogy
szétnézett a trottyos vénség
s látja, hogy itt mindent szabad:
tombolni kezd, handabanda
minden perce, átkoz, rémít!
Amerre jár: okádtató
penész-bűz, molyirtó-felhő
követi az agg húgyost, s kit

dögszaga megcsapott – sírva
szégyellj, hogy magyar ember!
– Száll a szellem, szennyezd, fertőz!
Hatalomra törne máris!
Sápítózik a baloldal!
Gágog a sok liberális!

Március 12. szombat

Uram! Pusztítsd el álszentjeidet!
Az örök-éber rohadékokat, kik
egy meztelen csöcs látványára menten
hisztériázni kezdenek s keresztény
óbéogatással üldözőbe vesznek,
hóhért visítnak, feljelentenek!
– Aztán otthonuk rejtekében: ocsmány,
dagadtra hízott kutyájukkal tosznak,
s fajtalanásra kényszerítik – HALLOD?!
saját, kiskorú csemetéiket!

Március 15. kedd

(V. P. művésznő férjé panaszkodik)
Elhagyott a faszobrászom!
Mától csak a faszom rázom!

Március 16. szerda

Három főkolbász vidékre indul.
Egy helyre mennek mind a hárman.
Három *Renault* „száll libasorban”.
Nem férnek hárman egy határban!
– Három főkolbász vissza is így jön.
Egy *Renault*: egy fő! Semmi túlsúly!
Így mulat a volt magyar elvtárs!
Így mulat az új bolsi burzsuj!

Április 4. hétfő

(Kriminális)

Vígan vagyok,
nem búsulok:
ölik egymást
a burzsujok!

Április 27. szerda

Ott, a moszkvai „Fehér Ház” alatt
(mielőtt még az Ödémás Piás
feketére nem ágyúztatta) – szóval,
OTT, mikor a placcon, tisztaszestől
ködösült szemű sztari veteránok
karéjában egy vastagon kikent,
színesre *vakolt* ugrabugra mámi
a fulladozó kézi-mikrofonba
harsány bolsevik harci dalt rikácsolt
s rakoncátlan protézisét feszes
hüvelykujjal bökölte helyre –

szóval:

OTT, a moszkvai „Fehér Ház” alatt
tört össze bennem végleg az egész ...

Május 25. szerda

(*Választás után*)
Halljátok feleim az úrban:
szinte hetekre megkukultam!
Hetekre megdermedt a gége.
Cifra köpenyek repdesése,
eszélős *visszaforgatása*
akkora orkánt kavart mára,
hogy belém fojtódott a szusz!

Május 26. csütörtök

Tán az a négy géppisztolyos...
Tán a „málenkij robotra”
vitt apám, ki nem tért vissza ...
– Hogy öregszem: nálam, bizony,
mást jelent a *horda-bolsi*,
mint a *marxi kommunista!*

Május 30. hétfő

Tulipán akadt a torkán:
megbukott az ÜRGE-kormány!
Átadják a bársonyszéket
most az ÜRGEPASZTOROKNAK,
kik is – hogy remél a lélek –:
talán kevesebbet lopnak.

Június 11. szombat

„Sztálinista” voltam? Vagyok?:

Kútkáván fent penge ragyog
rám a múltból, hogy meghalljam
árva, kölyök-fogadalmam:
„Mert elvitték az apámat,
száz családra szálljon bánat!
Kisbicskámmal, ha megnövök,
száz ruszlcit halomra ölök!”
– Volt azóta ezer késem,
a bosszúról csak lekéstem.
Egy-két bököm ha „felsértett”
valakit: a balga *sértett*
pia-társ volt. Ruszki vérben
sohase fürdött a késem.
Nem lustaság, nem gyávaság
óvta száz tovaris hasát
a kisbicskás „csapolástól”;
korán híre jött, hogy távol
Moszkvában, ott is a Kremlben
kisült: minek hetvenkednem?
Kedvencem, jó Dzsugasvili
mindent megoldott helyettem!

Július 5. kedd

„NÉPFELSÉG! ÓH, SZENT NÉPFELSÉGÜNK!”

– búgta

választás előtt az Egybenyakú.

„TAPLÓFEJŰ BUGRIS PARASZTOK!”

– bögte

hívei közt a választás után!

Július 15. péntek

A rádióban miniszterek nyökögnek,
da-dadognak, krákognak, fújnak.
Nocsak, nocsak,
hát visszatértek tulipános bambáink?
Pardon!
Ezek az újak!

Július 17. vasárnap

Késpenge-hosszal mérem most a kormányt.
A burjánzó mucsai banditizmus
támadásait kivédeni majd
ösztönzi-e önvédelemre fáradt
polgárait?

Vagy köp rájuk, miként
tulipánosék is ama híres
rendeletükkel: *8 centis bököt*
tarthatsz magadnál maximum! Ha bajban
hosszabb a kés, vagy védeni az irhád
alkalmilag csúzlít, botot ragadnál:
teljes szigorral megbüntet a yard, míg
a banditák szabadlábbon röhögnek!
így aztán szolid, *törvénytisztelő,*
fegyvertelen NYUSZIK között kedvére
garázdálkodhat az alvilág: verhet,
kifoszthat, ölhet, megbecsteleníthet!
SZABADRABLÁS!

Gyilkolni támad kedve
még annak is, ki eddig gyáva volt!

Július 20. szerda

„S ez az új jobb, mint a régi?
Szébb, megértőbb, kedvesebb?”
Egyelőre:
egyik kutya, másik eb.

Július 30. szombat

A Nagy Tehénszar Ország!
Még ma sem értem én:
szétmállott, mint esőben
a pottyantott lepény.
Ez volt a „Nagy”, a „Hösi”,
a „Dicső”, az „ÖRÖK”?!
– Míg koldul fütől, fától,
időnként, megszokásból
unottan hóbörög.

Augusztus 31. kedd

Lassan megérteim a balkáni hősök
emberhez méltó háborúját.

Nem kell
melózni, buzgón gürcölni napestig!
Nem ugráltat száz bamba, piti főnök,
csupán csak egy keménytökű parancsnok.
És Ő más tészta: ha kedvére vagy,
lesből löhetsz kószáló vén hülyékre,
kenyér után kajtató kismamákra;
játékosan szétdurranthatod holmi
fogócskázó pulyák fejét – a kurva
életbe, mért nem lapítanak otthon?!
Ágyúzhatod az Istent is! Reád vár
futva elhagyott otthonok megannyi
értéke-kincse! Ezer nőre mászhatsz!
Kisámfázhatod a visítózó
gyereklányt is, s kedved betöltve, még
– bajtársaid nedvétől csatakos –
hasára vésheted jó bajonettel
neved büszke kezdőbetűit!

Ó, Szent
Csetepaté, Szent Háború! Ha senki,
fos, nulla voltál is civilben: egy-két
fenti balhé után már EZREDESKÉNT
imádnak széles Balkán-szerte, és
ölhetsz, gyilkolhatsz, ahogy jól esik!
„Hát nem gyönyörű kaland ez, haver?
Kinek nem tetszik, pofázzon, ha mer!”

Augusztus 1. hétfő

A bösz előd köpte, hömpölyögtette,
cirkalmazta a NAGY SEMMIT naponta.
A utód?

Makogja.

Augusztus 20. kedd

Ismét mintha vak debílek,
válogatott idióták
határoznák meg e nyafka,
handabanda-nemzet sorsát.

Augusztus 24. szerda

Csápjaival oly esetlenke volt,
ahogy a *kormány* felé araszolt.
Ám, hogy elérte, megkondult a táj:
„Én vagyok itt a legbölcsebb bogár,
a legnagyobb! Nézd, hogy vezetek!”
S visítottak a kopott kerekek.
„Félre az útból! Félre, sok ripők!
Kuss, mazsolák!”

– így, a bogári gög.

S hogy lecsapott a viszolygó tenyér:
emléke már csak e bökversben él.

Szeptember 28. szerda

(*Média*hajó)
Ámulj, bámulj sebzett folyom:
tíz faszkalap a dobogón!
Humorizál, *tumorizál*,
a sajtónak ülve riszál.
Semmi kétség: ők a pártok.
Öle hajóztak s én okádok.

Október 22. szombat

Gyerekes bosszúm (az éjszakai
„balos portásé”): szeles vacsorát
zabálok (babot hagymával) és éjjel
(immár huszadszor!) földöntúli kéjjel

telefingom az Elnöki Szobát!

December 7. szerda

A Rücskös dumál: arcátlan s hazug.
Nincs ember, aki hinné a szavát.
„Nálunk a bűnözés tendenciája
komoly csökkenést mutat...”

Az anyád!

December 8. csütörtök

(Találkozó)

Kormányfők ezek? Ezek szerencsétlen
aranyeres hadovaládák, puffedt,
bamba piások, kriptaszökevények!
Kőkorszaki banditaháborúk
terjednek, mint a vérhas és a vesztet
nemcsak ölik, de csonkítják, gyalázzák,
(holnap talán meg is eszik!) – *ezek* meg
utaznak, ülnek, villásreggeliznek,
(míg nőstényeik erre idomított
gyerekeket s szörméket tapogatnak)
s nem tesznek semmit, SEMMIT, csak pofáznak!
– S dúl a ki-érti?-csetepaté, terjed,
terjed a marhák háborúja: szinte,
szinte már kedvünk kerekedik ÖLNI!

December 22. csütörtök

Agyó, meghitt bibliofil boltok.
Tegnap óta vágyálmaim boldog
tárgyai: kerek pléhdoboz-hegyek.
Már nem könyveket: KONZERVEKET gyűjtök.
Fél év múlva nyugdíjba megyek.

December 29. csütörtök

Úrelvtársék lesik lázas
szemmel: ki három-per-hármas?

*Ürge faggat spicli-múltat:
kik susogtak, kik simultak
– muszájból vagy révedezve –
a bús állampárti seggbe?
Teszik ezt mind olyan hévvel,
mintha félne a sok éber:
valaki megkérdi végre,
a Nagy Népi Gatyaváltás
alatt ki NEM volt a hálás-
híres CIA ürgéje?!*

1995

Január 5. csütörtök

*Csak azt megérném! Az lenne végre jó nap,
mikor hájas töküknél fogva lógnak,
jojóznak mind a jó urak s ugatnak,
hogy e hazát mint adták el Nyugatnak;
s bank-bendőkön kívül, ha maradt érték:
egymás között miként kótyavetyélték?!
S hogyan lehet MA a nép csúcs-elitje,
krémje a pornós, kupleros, gerince-
vesztett volt KB-tag ex-tőkés, léha
funkci-fattyú s cigány analfabéta?!*

Január 30. hétfő

(Népszava)

*Kuncog a Róka! (Szuka párja
egyenest röhög a markába!)
Eddig rémisztés volt a dolga
s fintorgás! Mintha szart szagolna:
ágált, feltartva hegyes orrát.
(És mind szegényebb lett az ország!)
– Mostan lelépnek, szánom-bánom,*

és senki nem kér semmit számon ...
Nyomor nem vár a két pimaszra:
jól fizet a Nyugati Gazda!

Február 6. hétfő

(„Menő” vagyok)
Mobil kagylócska. Hű hasonmás.
(Háromszáz rossz forintért vettem.)
Kezemben tartom s úgy lófrálok
a háborodott Budapesten.
Ha nyomom: csipog, zenél, krárog,
bizisten öröm hurcolászni!
Sétáim közben meg-megállok,
bele nagyokat kiabálok:
„Halló! Halló! Hallasz? Én hallak!”
S szörnyen *menőnek* látszom ... (látszok?),
mint hazám bunkó burzsoái.

Február 15. szerda

Papagájkor „pusztít” Zalában!
– röhögök fel újra meg újra.
Tüdőre megy!
Én, öreg mandró,
eddig *szájbajnak* hittem, mely csak
a magyar honatyákat sújtja!

Február 20. hétfő

Új falfirka!
Nem hinném, hogy van más
hasonlóan tömör, igaz summa:
„Magyar adó = legalizált rablás!”

Február 26. vasárnap

A Tőke hány százmilliárdot
költött, hogy azt az átkos-áldott
kamasz rendszert sírba-tiporja?!

Sikerült!

– S most hol a tivornya?

Ünnep helyett a banki prések
recsegnek, vért sajtolva fészek-
hazádból! Kapni nem csak adni?
Ideje lenne megtagadni
minden mocskos uzsora-kölcsönt!
A válasz: csak fenyegető csönd,
majd vijjogni kezdenek – riasztott
keselyűként – bizonyos kasztok.
„SOHA!” – zúgják érdek-csiholta
tűzzel – „Az a pusztulás volna!
Országot-népet elnyelő vész!”

– Vagy az a baj, hogy a zsebükbe
nem jönne többé a KENŐPÉNZ?!

Március 13. hétfő

„Hazug a kormány! Hazudnak a pártok!
Lófasz lesz itt, nem jólét!”

– ezt racsítja

újabban a volt „reformkommunista”.

– Coki, elvtárskám! Hisz ezt akartátok!

Április 4. kedd

Kellett néked tulipánkor.
Kellett neked szocdemmaszlag.
Burugóihatsz, dedós népem:
most aztán jól fejbebasznak!

Április 5. szerda

(*Om mani padme hum*) Tán nem véletlen, hogy *egyszerre*
– évre, hónapra, napra, (percre?) –
lettünk, én, s a Dalai Láma.
Suttyóként a kálvini Isten
szédített... aztán Marxnak hittem –
s minden hitem vala hiába.
– *Testvérem* a Dalai Láma.
Még meglehet: e zűrzavarban
megtérek az Ő ékesség,

óvó, személyes istenéhez,
s DORDZSE DRAKDENT hívom, ha baj van!

Április 15. szombat

A nép birkamód nyomorba merül, míg
sakál-bankok s hiéna-biztosítók
hivalgó, szuper székházai törnek
a hullafoltos magyar ég felé ...

Április 21. péntek

Szívet derítő új falfirka. (Hallasz
nemzetem? Figyelsz, enervált haza?)
„Minden ember színes bőrű, különben
nem látszana!”

Április 24. hétfő

Én hiszek bennük! Hirdetem:
valamennyi tündöklő elme!
A papuka ősfunkciként
bigottkodott még, ámde lelke-
csücske, kölke már az USÁ-ban
nyalta az ösztöndíjasok
mézescsuprát.

Hogy az utódok
évente mit csináltak OTT?
Hallgattak! Posztgraduális
izéken, egyetemeken.
(Hogy a vörös ősz színe mára
fehér – s ne fekete legyen?)
– Kacagva verték szét a múltat.
Hasznosítják, amit tanultak.
Munkájuk precíz, rendszeres.
Országépítő tetteiktől
a szívünk csak repes, repes!

Zseniális cég a CIA.
Nagy ember Palmer ezredes!

Április 28. péntek

(Bácsit a Bécsi úttól)

Kedélybeteg frigyünk kimúlt.
Búcsúzzunk szépen Bécsi út!
Szidnom nem illik... nem lehet!:
Kevéske nyugdíjam neked
– csakis neked! – köszönhetem.
Ezért ha mérges, szentelen
(bénaságaid felfedő)
bökverseimet elteszem,
(laskára vágom, megeszem,
elásom, el, elvermelem,
– bár NÉGYSZÁZ SOR, harminc „strufa” –)
gondolom: elnézed nekem ...
– Még elbögöm magam ... (mi van?):
a nyugdíjtól, jó Bécsi út,
még piszkálhatnálak vígan;
„strufáim” mégis eldugom,
ne olvashassa senkisé!
– írhatnám még kegyes okok
százat: hogy *szűm érted dobog*,
téged dicsérni szent dolog –
de mindezt nem teszem, hiszen
dühös vagyok. NAGYON DÜHÖS!
Hisz tettem mi más, mint „dzsuvás”
jellem-defekt, MEGALKUVÁS;
életem első nagy bűdös
botlása ez lesz, nem vitás,
az ELDUGOTT VERS: árulás,
magasan szálló önbecsem
részéről olcsó landolás...

Nagy bűnömért, jaj, megbocsáss
DORDZSE DRAKDEN – ha létezel!
Botlásom oka, tudatom,
FŐNÖKI BÚCSÚ-JUTALOM:
bruttó száznegyvenkétezer ...

Om mani padme hum.

Május 2. kedd

(Borima)

BORBÁLA,
BORBÁLA,
NYUGALMAM

OLTÁRA:
ÖRÖK CSÚCS-
FORMÁBA'
TALÁLJA
A HÁLA!
ÍGY KÖSZÖNTI KEGYED:
MINDÉTIG
SZOLGÁJA.

Május 14. vasárnap

(Pluralista jólét)
Az ország összes barma
horpadt hasunkon ugrál.
Hányni kéne! De, sajna:
okádni sem tudunk már.

Május 16. kedd

(Újság és vers)
Jó kérdés, öcsém: „Mért nem közöl verset
a rablott pénzen újsághoz jutott
pincér, cukrász, masször, strici s a többi
mucsai tőkés, s mért az általuk
szennyes tajtékként felszínre került
főszerkes, sunyi rovatvezetők?”
– Jobb esetben csak tökhülyék a vershez,
Rosszabban: lévén kolumnafosók,
kimondhatatlanul böszíti őket,
hogy egy négysoros gyakran többet ér
(pontos, hatásos, könnyű megjegyezni!),
mint húsz oldalnyi
cirkalmas pofázás!

Május 30. kedd

*(„... hogy mi ne legyünk német gyarmat.”
József Attila.)*

Ó, már nem is német gyarmat:
Japán-gyarmat, USA-gyarmat!
Hazád VILÁGBANK kapcája!
„Tátott tőke sárga szája”

zabái, csámcsog: belénk marhat
büntetlenül! Úri hanta
fedi a jajt, finánc-banda
a *marás üdvéről* károg!
Léted: gazdasági börtön,
s vadulnak a jenki-földön
képzett rabszolgahajcsárok!

Június 6. kedd

Mindegy, akarják, nem akarják:
megszavaznak mindent a marhák!
Nem sínyli saját zsebe, ergo:
vérei ellen nyomja a gombot
a csordányi kergeteg tekergő!

Június 17. szombat

Tegnap Gyagya Brezsnyev előtt
haptákolt a magyar állam.
Máma jenki banki senkik
talpát nyalja zavarában.
(Vagy tán nincsen is
zavarban:
vén hajlam ez
a magyarban.)

Június 30. péntek

(Felmondási idő)
Gatyakorcom pattanásig
telve. Nadrágszíjam vásik.
– Nyugdíjam még meg se kaptam,
hízom, mint egy hizlalt kappan.
Ezt se hittem volna – szent ég! –:
hiányzik a rendszeresség,
a bús robot! Avagy – bim-bam! –
jelzés tudatalattimban:
„Dagadj, öreg: néhány év és
elszívódik a háj-bélés
bőröd alól, lesz az aszalt
nyugdíjas, kiből még a szart
is kisajnálja mogorván

ez a Jenki-szolga kormány.
– Legyen mit felélni: bőszen
gyarapodjak hát erőben,
ZSÍRBAN! Jelszó:

„Az lesz a jó,
ha minél több van belőlem!”

Napról napra

(Dacos emlékeztető – magamnak)

„A megfelelő profit vakmerővé teszi a tőkét:
TÍZ SZÁZALÉK biztos, és mindenütt felhasznál-
ható; HÚSZ SZÁZALÉK felélénkíti; ÖTVENNÉL
merésszé válik; SZÁZ SZÁZALÉKÉRT lábbal tiporja
az összes létező emberi törvényt, HÁROMSZÁZ
SZÁZALÉK reményében pedig nincs az a bűn,
amelyet meg ne kockáztatna, még ha akasztófa
jár érte, akkor is.”

(Marx)

Június 30. péntek

(Sopánkodás)

Kár, hogy meghótt kend, Antall úr.
Kutyául vagyok, sőt, szarul!
Kigyelmed uralma alatt
gyárthattam bátran ama vad
bökverseket: mind megjelent!
Bár bennük – istenemre – kend
eszélős dumafranciként
pompázott (hagyjuk most, miért).
– Excellenciád hogy kinyúlt,
csiribá!: visszatért a múlt
agybaja: „Nincs rá rendelet!”
„Ezt nem szabad!” „Azt nem lehet!”
– Mint kend előtt, most kend után
szerkesztők néznek rám bután
kacsintva (sok „tik”-et kapott):
hogymit szólnak majd itt vagy ott?!
– Egyik se közöl, csak *megint*.
S „házalhatok” *megint-megint*!

Július 24. hétfő

(Nyugdíjas abszurd)
Tegnap a híres klinikán,
két nappal a műtét után,
csapzott ágyamhoz – ó, egek! –:
ősz professzor settenkedett;
és gyűrött pizsamám zsebébe
egy vaskos borítékot téve
köszönte, hogy megműthetett!

Zárszó és apróhirdetés

Keresem azt a szolid, kedves,
hozzám illő, rongyrázás-mentes
HAZÁT, ki végre hinne bennem.
Nem baj, ha picit rút a képe:
tartása legyen, „jövőképe”,
s hűsége, hogy engem szeressen!

Jelige:

Dafke nem dohányzom,
s – bár néha megáll az eszem –:
nem iszom jó 21 éve!
Most, a nyugdíj révébe érve:
rövidesen nem is eszem.

(1995. augusztus 1.)

Készült 1000 példányban

ISBN 963 650 283 8
ISSN 0866 – 4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

950329 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14–16., XIII. Szent István krt. 26.
és a XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.
